

www.galarna.si

Johanna Lindsey: *Gentle Rogue*

Prevod: Esther Košir

Copyright © 1988 by Johanna Lindsey

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2016

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano
uprizorjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v
najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba
tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli
obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem,
javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v
elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-311.2

LINDSEY, Johanna

Rahločutni prevarant / Johanna Lindsey ; prevod Esther
Košir. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ,
2016. - (Maloryjevi dnevi ; knj. 3)

Prevod dela: Gentle rogue. - 500 izv.

ISBN 978-961-6982-58-0 (broš.)

COBISS.SI-ID 87266817

Johanna Lindsey

**RAHLOČUTNI
PREVARANT**

Maloryjevi: 3. knjiga

Prevod:
Esther Košir

*Za mojo svakinjo Lawree in njeno novo radost,
Natasho Kealanoheaakealoha Howard*

Prvo poglavje

London 1818

Georgina Anderson je v rokah držala žlico in v jamico namestila eno izmed olupljenih redkvic s svojega krožnika. Konico je potegnila nazaj in z redkvico ustrelila prek sobe. Debelega ščurka, ki ga je ciljala, ni zadela, bila pa je dokaj blizu. Redkvica se je razletela po steni, le nekaj centimetrov od tarče, tako da je ščurek odskakljal v najbližjo razpoko v steni. Naloga je bila opravljena. Dokler malih pošasti ni bilo na spregled, se je lahko pretvarjala, da z njimi ni delila svoje sobe.

Obrnila se je in gledala v svojo napol pojedeno večerjo, nekaj naslednjih trenutkov strmela v preveč skuhamo hrano, se spačila in krožnik porinila proč od sebe. V tem trenutku bi dala vse za okusen in bogat obrok, ki ga je vedno pripravila Hannah in ki je bil po navadi sestavljen iz sedmih hodov. Hannah je pri Andersonovih kuhala že dolgih dvanajst let, zato je

natanko vedela, kaj posamezni člani družine radi jedo. Prav zaradi tega je Georgina že nekaj tednov sanjerala o njeni kuhinji, kar po enem mesecu plovbe ni bilo nič presenetljivega. Odkar je pred petimi dnevi prišla v Anglijo, je dobro jedla samo enkrat. To je bilo tiste noči, ko so prispeli v pristanišče in jo je Mac odpeljal v fino restavracijo takoj zatem, ko sta se nastanila v hotelu Albany. Hotel sta nameravala zapustiti že naslednji dan, da bi ga zamenjala za cenejšega, vendar jima ni uspelo. Ko sta se vrnila v hotel, sta namreč ugotovila, da je iz njunih kovčkov izginil ves denar.

Georgie, kot so jo ljubkovalno klicali sorodniki in prijatelji, krivde za pripetljaj ni naprtila hotelu, čeprav so oropali oba, ne glede na to, da sta bila v različnih sobah in v različnih nadstropjih. Po vsej verjetnosti so ju oropali med dolgo vožnjo, ko so se kovčki tesno držali skupaj. Peljala sta se od pristanišča na East Endu do Piccadillyja na West Endu, kjer se je nahajal prestižni Albany Hotel. Kovčki so bili privezani na najetem konju, šofer in njegov pomočnik sta sedela na vrhu z njimi, ona in Mac pa sta si prvič z zadovoljstvom ogledala znamenitosti Londona.

A smola se ju je držala že prej. Začelo se je, ko sta prejšnji teden priplula v Anglijo in ugotovila, da se njuna ladja ne bo mogla zasidrati. Preden bi dobila

prost privez, kjer bi raztovorila svoj tovor, bi lahko trajalo tri mesece. Več sreče so kljub temu imeli potniki, ki so jih nameravali s čolnom odpeljati do pomola, vendar je bilo na to treba počakati vsaj še nekaj dni.

Georgine kaj takega ne bi smelo presenetiti. Za problem z zastoji na Temzi je že slišala in težko se jim je bilo izogniti, ker so ladje prihajale sezonsko in so pri tem morale upoštevati nepredvidljivost vetra in vremena. Njena ladja je bila ena izmed mnogih, ki so istočasno prispele iz Amerike, poleg nje pa je bilo še na stotine tistih, ki so prispele z vseh koncev sveta. Velik problem z zastoji je bil eden izmed razlogov, da je njeno družinsko podjetje, ki se je ukvarjalo s trgovino, že pred vojno izpustilo London kot eno trgovskih poti. V resnici nobena od ladij družbe Skylark ni bila v Londonu od leta 1807, ko je Anglija zaradi vojne s Francijo uvedla blokado za polovico Evrope. Trgovina z Daljnim vzhodom in Vzhodnoindijskimi otoki pa je bila za družbo Skylark ravno tako dobičkonosna in veliko manj tvegana.

Čeprav je njena država proti koncu leta 1814 zgladila spor z Anglijo in z njo podpisala sporazum, se je družba Skylark izogibala trgovini z Anglijo, večinoma zaradi resnega problema pri razpoložljivosti

skladišč. Večkrat kot ne se je namreč zgodilo, da je tovor s kratkim rokom trajanja čakal na pomolu, prepuščen na milost in nemilost vremenu in tatovom, ki so vsako leto pokradli za pol milijona funtov blaga. In če pokvarljivega blaga ni uničilo vreme, ga je zagotovo premogov prah, ki je obdajal celotno pristanišče.

Zaradi vseh nevšečnosti in izgub pri dobičkonosnosti se družbi to ni izplačalo, zlasti zato, ker so bile na voljo tudi druge trgovske poti, ki so bile precej donosne. Iz tega razloga Georgina v London ni prišla z ladjo Skylark in zaradi tega si bo vozovnico za vrnitev domov morala kupiti. To pa bi utegnil biti problem, saj sta z Macom v času ropa imela pri sebi samo še slabih petindvajset ameriških dolarjev, pri tem pa nista vedela, koliko časa se bosta v Londonu sploh zadržala. To je bil dober razlog za to, da se je Georgina znašla v najeti sobi nad taverno v mestnem okraju Southwark.

Taverna! Če bi to prišlo na ušesa njenim bratom ... No, saj ni pomembno. Ko se bo vrnila domov, bi jo tako ali tako ubili, saj je odplula brez njihove vednosti – pravzaprav brez njihovega dovoljenja – in to takrat, ko je bil vsak od njih s svojo ladjo na svojem koncu sveta. Najmanj, kar je lahko pričakovala, je bilo, da bi

ji za deset let ukinili mesečne prejemke, jo za nekaj let zaklenili v sobo in bi jo vsak izmed njih pretepel ...

No, nanjo bi verjetno samo vpili. Ampak dejstvo, da je imela pet jeznih bratov, ki so bili vsi starejši in veliko močnejši od nje in ki bi skupaj složno nastopili proti njej, povzdignili svoje glasove in nanjo stresli vso svojo jezo, ker naj bi si to po njihovem mnenju zaslužila, ni govorilo njej v prid. Pravzaprav jo je napolnjevalo z grozo, a je kljub temu ni odvrnilo od plovbe čez Atlantik, na kateri jo je spremljal in varoval edino Ian MacDonell, ki pa ni bil v sorodstvu z njo. Georgina se je včasih spraševala, ali zdrave pameti, ki je obdarila vso njeno družino, ni zmanjkalo ravno pri njenem rojstvu.

V trenutku, ko je Georgina odrinila majhno mizo, ki je v sobi služila njenim osamljenim obrokom, je na vrata nekdo potrkal. Dovolj zgodaj se je zadržala, da ni po svoji navadi z nevtralnimi glasom preprosto rekla '*Naprej*', saj so na njena vrata do tedaj trkali zgolj služabniki ali njena družina, le-ti pa so bili vedno dobrodošli. Po drugi strani pa v vseh svojih dvaindvajsetih letih, vsaj do enega meseca nazaj, ni spala nikjer drugje kot v svoji postelji v svoji sobi, natančneje, doma, v mestu Bridgeport, ki je bilo v državi Connecticut; ali pa v viseči mreži na kateri

izmed ladij Skylark. Seveda ni mogel nihče vstopiti skozi zaklenjena vrata, najsi je bil povabljen ali ne. In Mac je bil dovolj skrben, da jo je opomnil, da mora med drugim vrata vedno zaklepati, čeprav jo je ta čudna in umazana soba dovolj učinkovito opominjala na to, da je bila daleč proč od doma in da v tem negostoljubnem in s kriminalom preplavljenim mestom ne sme zaupati nikomur.

Ampak tokrat je obiskovalca dobro poznala. Škotski dialekt, ki je prihajal z druge strani vrat, je pripadal Ianu MacDonellu. Spustila ga je naprej in se mu umaknila s poti, da se je s svojo veliko postavo sprehodil skozi vrata in zapolnil njeno malo sobo.

»Si bil uspešen?«

Prhnil je, nato pa se usedel v stol, ki ga je ravno izpraznila. »Odkvisno, kako gledaš na to, dekle.«

»Še en obvoz?«

»Hja, ampak bolje kot slepa ulica, če mene vprašaš.«

»Verjetno,« je ravnodušno odgovorila.

Pravzaprav ne bi smela pričakovati več, glede na to, da sama nista razpolagala z veliko informacijami. Vse, kar ji je lahko povedal gospod Kimball, eden od mornarjev na ladji *Portunus*, kjer je bil kapitan njen brat Thomas, je bilo to, da je bil 'skoraj prepričan', da je videl njenega že dolgo izgubljenega zaročenca

Malcolma Camerona. Videl naj bi ga nameščati vrvi na britanski tovorni ladji *Pogrom*, ko sta ladji križali svoji poti, pri čemer se je *Portunus* vračala v Connecticut. Njen brat Thomas tega ni mogel preveriti, saj mu je gospod Kimball povedal za to šele takrat, ko je bila *Pogrom* že daleč proč od oči. Smer *Pogroma* pa je bila Evropa, zelo verjetno njena domača luka v Angliji, čeprav ni plula direktno tja.

Ne glede na vse je bila v zadnjih šestih letih to prva novica, ki jo je slišala o Malcolmu. Mesec dni zatem, ko je junija 1812 izbruhnila vojna, je bil Malcolm, skupaj s še dvema tovarišema, vpoklican in je moral zapustiti ladjo *Nereus*, ki je bila last njenega brata Warrena.

Vpoklic ameriških mornarjev s strani angleške mornarice je bil eden od razlogov za vojno. Malcolm pri tem res ni imel sreče, saj je bilo to njegovo prvo potovanje. Vpoklicali so ga zato, ker je imel še vedno cornwalski naglas, kar pa ni bilo nič čudnega, saj je prvo polovico svojega življenja preživel v pokrajini Cornwall v Angliji. Ampak zdaj je bil seveda Američan. Njegovi zdaj že pokojni starši so se v Bridgeport priselili leta 1806 brez kakršnihkoli namenov o tem, da bi se še kdaj vrnili v Anglijo. Vendar častnik Njenega veličanstva na ladji *Devastation* tega ni verjel

in mala brazgotina na Warrenovem licu je pričala o tem, da so vztrajali pri vpoklicu vsakega moškega.

Zatem je Georgina slišala, da so *Devastation* Njenega veličanstva v drugi polovici vojne vzeli iz prometa in njeno posadko premestili na pol ducata drugih vojnih ladij. To so bile vse vesti, ki jih je do zdaj slišala o njem. In kaj je zdaj, ko je bilo vojne že konec, Malcolm počel na britanski tovorni ladji, ni bilo pomembno. Georgina je končno dobila priložnost, da ga najde, in Anglije prej ne bo zapustila.

»H komu so te napotili tokrat?« je vzdihljaje vprašala Georgina. »Spet k nekemu, ki pozna nekoga, ki pozna nekoga, ki *morda* ve, kje je?«

Mac se je zahahljal. »Vse kaže na to, da bova do konca tavalva v krogih, draga. Iščemo ga šele zadnje štiri dni. Pri tebi pogrešam malo Thomasove potrpežljivosti.«

»Ne omenjaj mi Thomasa, Mac. Zelo sem jezna nanj, ker Malcolma ni šel iskat v mojem imenu.«

»Saj je ...«

»Čez šest mesecev! Hotel je, da počakam šest mesecev, da bi se najprej vrnil s potovanja po Zahodnoindijskih otokih. In koliko mesecev bi potem še trajalo, preden bi prišel do sem, poiskal Malcolma in se vrnil z njim? No, to je bilo zame predolgo, glede na to, da sem čakala zadnjih šest let.«

»Štiri leta,« jo je popravil. Do osemnajstega leta ti poroke s fantom ne bi dovolili, ne glede na to, da te je zaprosil dve leti pred tem.«

»To ni pomembno. Če bi bil doma katerikoli drug od mojih bratov, da bi lahko takoj prišel sem. Ampak ne, doma je bil optimistični Thomas, edini izmed njih, ki je potrpežljiv kot sam svetnik, s svojo ladjo *Portunus*, edino Skylarkovo ladjo v pristanišču. Sreča pa taka. Sploh veš, kako se je smejal, ko sem mu povedala, da me Malcolm stare ne bo več hotel?«

Mac se je s težavo zadrževal, da se tako iskreno zastavljenemu vprašanju ne bi začel režati. In ni ga presenetilo, da se je temu smejal tudi njen brat, če mu je to rekla na isti način. Po drugi strani pa drobno dekle ni nikoli visoko cenilo svojega videza, saj takrat še ni bila lepotica, v kakršno se je razcvetela šele pri svojih devetnajstih letih. Pri lovu na moža se je bolj kot na svoj videz zanašala na ladjo, ki jo je dobila za osemnajsti rojstni dan, in na svoj enakovredni delež v podjetju Skylark. Mac je bil mnenja, da je prav to motiviralo mladega Camerona, da jo je zaprosil, še preden je z Warrenom odšel na dolgo potovanje na Daljni vzhod, ki naj bi trajalo najmanj nekaj let.

Potem je čakala še nekaj let, zahvala za to pa gre britanski aroganci na odprtem morju. Ampak dekle se ni nikoli oziralo na nasvete svojih bratov, naj pozabi

na Malcolma Camerona. Trdno odločena ga je čakala še takrat, ko je bilo vojne že konec in je bilo nekako smiselno pričakovati, da bo fant našel pot domov, čeprav je ni. Že samo to dejstvo bi lahko opozorilo Thomasa, da ne bo več pripravljena odlašati. A potovanja do Zahodnoindijskega otočja kljub temu ni prestavil, saj je moral v tamkajšnja različna pristanišča dostaviti tovor. Poleg tega je bila Georgina ravno tako avanturistična kot njena ostala družina. To so imeli v krvi. In primanjkovalo ji je Thomasove potrpežljivosti. Vsi bi lahko slutili, kaj bo storila.

Thomasovo razmišljanje o tem, da se bo problema kmalu rešil, je bilo utemeljeno. Ladja njegovega brata Drewa naj bi prispela že konec poletja, Drew pa je pred naslednjim potovanjem vedno nekaj mesecev ostal doma. Ta, zabave željan mladenič ni mogel svoji edini sestri nikoli ničesar odreči. Ampak dekle ni hotelo čakati niti na Drewa. Na ladji, ki naj bi po voznem redu izplula le tri dni za tem, ko je odplul Thomas, je rezerviralo vozovnico in nekako pregovorilo Maca, da jo je spremljal. Še sam ni vedel, kako ji je to uspelo, saj je po vseh prepričevanjih izpadlo tako, kot da bi ideja zrasla na njegovi glavi in ne na njeni.

»No, Georgie, saj nama ne gre tako slabo, še posebej če upoštevava dejstvo, da ima London več ljudi kot cel

Connecticut skupaj. Veliko huje bi bilo, če *Pogrom* ne bi bila zasidrana v pristanišču in če bi se njena posadka razpršila. Zdaj me dobro poslušaj. Možakar, s katerim se dobiva jutri zvečer, naj bi fanta zelo dobro poznal. Tisti, s katerim sem govoril danes, pa je rekel, da je Malcolm menda zapustil ladjo z gospodom Willcocksom. Kdo drug, če ne njegov prijatelj, bi lahko vedel bolje, kje je.«

»Zveni res obetavno,« se je strinjala Georgina. »Ta gospod Willcocks bi te lahko kar direktno peljal do Malcolmja, tako da ... mislim, da bom šla zraven.«

»Ne boš šla,« je revsnil Mac, se na stolu nagnil naprej ter se namrščil. »Z njim se bom srečal v krčmi.«

»In?«

»Zakaj sem potem tu, če ne zaradi tega, da te odvrnem od neumnosti, ki je hujša od najinega prihoda sem?«

»Poslušaj me, Mac ...«

»Dekle, ne bo ti uspelo,« ji je strogo rekel.

Potem ga je pogledala na tak način, ki je pomenil samo eno: pri tem bo vztrajala. Sam pri sebi je zastokal, saj je vedel, da svojih odločitev, potem ko si jih enkrat vbije v glavo, ne spreminja več. Dokaz za to je njen prihod sem, namesto da bi bila doma, kot so mislili njeni bratje.

Drugo poglavje

Kočija, v kateri je bil sir Anthony Malory, se je ustavila pred eno izmed modernih mestnih hiš na Piccadillyju, ki se je nahajala čez reko v elitnem delu mesta West End. Včasih je bila rezidenca za samske moške, zdaj pa nič več, saj se je tja vračal s svojo novo nevesto lady Roslynn.

Kadar je bil v Londonu Anthonyjev brat James Malory, je živel pri njem. Zdaj ga je v vežo privabil hrup, saj je slišal njun pozni nočni prihod domov in ravno ujel, kako je Anthony nevesto ponesel čez prag. Ker takrat še ni vedel, da je to njegova nevesta, je bil njegovo zdolgočaseno vprašanje razumljivo.

»Tega verjetno ne bi smel gledati.«

»Upal sem, da ne boš,« je rekel Anthony, ko je šel mimo Jamesa do stopnic, v rokah pa nosil prikupni ženski sveženj. »Ampak ker si ravno tu, ti lahko povem, da sem se z dekletom poročil.«

»Vraga! Saj ne verjamem.«

»Res se je.« Nevesta se je očarljivo zasmejala. »Misliš, da bi dovolila komu drugemu, da me nese čez prag?«

Anthony se je za trenutek ustavil, ker je ujel bratov nejeverni izraz. »Ljubi bog, James, celo življenje sem čakal, da boš enkrat ostal brez besed. Ampak saj mi ne boš zameril, če ne bom ob tebi, da si boš hitreje opomogel, kajne?« In hitro je izginil po stopnicah.

James je končno zaprl usta, jih nato ponovno odprl in izpraznil kozarec s konjakom, ki ga je še vedno držal v rokah. Neverjetno! Anthony se je pustil vkleniti! Najrazvpitejši razuzdanec v Londonu – no, najrazvpitejši samo zato, ker mu je ta laskavi naslov prepustil James, ko je pred desetimi leti zapustil Anglijo. Kako ravno Anthony? Zakaj je storil nekaj tako groznega?

No, lepoto lady Malory je bilo težko opisati z besedami, ampak Anthony bi jo lahko imel tudi na kakšen drug način. James je slučajno tudi vedel, da jo je Anthony prejšnjo noč zapeljal. Kakšen razlog je potem imel, da se je z dekletom poročil? Družine, ki bi vztrajala pri poroki, ni imela, pravzaprav ni imela nikogar. Seveda Anthony ni nikoli dovolil, da bi mu kdorkoli drug govoril, kaj mora storiti. Izjema bi bil morda edino njun starejši brat Jason, markiz Haverstonški, ki je bil glava družine. Ampak niti on ga ne bi prepričal v poroko. Ali se ni mar že nekaj let neuspešno trudil s tem?

To pomeni, da Anthonyja ni nihče izsiljeval ali ga na kakršenkoli način prisilil v takšno absurdno stvar. Poleg tega Anthony ni bil tak kot Nicholas Eden, vikont Montiethski, da bi podlegel pritiskom starejših. Nicholas Eden je bil v poroko z njihovo nečakinjo Regan oziroma Reggie, kot jo je klicala ostala družina, prisiljen. Na Nicholasa je pravzaprav pritisnil Anthony, pomagali pa so mu njun brat Edward in Nicholasova lastna družina. Zaboga! James si je še vedno želel, da bi bil takrat zraven in dodal nekaj svojih groženj, vendar takrat njegova družina ni bila obveščena o tem, da je bil doma v Angliji in da je taistega vikonta želel poiskati in namlatiti že sam, vendar iz čisto drugih razlogov. To je seveda tudi naredil, ker si je fant zaslužil, čeprav je mali falot zaradi tega skoraj zamudil na lastno poroko z Regan, Jamesovo najljubšo nečakinjo.

James je zmajeval z glavo in se vrnil v salon do steklenice s konjakom. Morda mu bo prav ta dala pravi odgovor. Ljubezen seveda ni prišla v poštev. Pri zapeljevanju nežnejšega spola Anthony temu čustvu v sedemnajstih letih ni nikoli podlegel. To je pomenilo, da je bil imun na to, enako kot James. Prav tako ni čutil nobene potrebe po potomcu, saj je bilo število titul v družini že zagotovljeno. Jason, njun najstarejši brat, je imel edinca Dereka, zdaj že odraslega fanta, ki je šel

